

Colofon

Titel: De reis van vroeger naar nu

Auteur: Janny van Rietschoten

Ontwerp boekomslog: Rick Dijs

Gepubliceerd bij Brave New Books

© 2022 Janny van Rietschoten

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder toestemming van de auteur

ISBN: 9789464654394

Korte Inhoud

Het levenspad van Mark de Rading, de tekenaar, dromer en natuurliefhebber, gaat niet bepaald over rozen. Zijn weg naar de volwassenheid is zwaar. Het tragische verlies van Sherida, zijn grote liefde, ontnemt hem bijna de wil om verder te leven. Tot een brief van zijn broer hem wakker schudt uit zijn zelfmedelijden. Hem wijst op de ellende in de wereld waar geschreeuwd wordt om hulp. Een jaar zet hij zich in voor zijn medemens. Bij terugkomst is hij volwassen, zelfverzekerder en weer vol energie. Op een reünie ontmoet hij zijn vroegere klasgenootje Stephanie Linderts. Nu ongehuwde moeder van een tweeling. Een liefde bloeit op maar opnieuw blijven tegenslagen hem niet bespaart. Als hij opkrabbelt uit het dal waarin hij terecht kwam, is hij een dankbaar mens. Het leven blijkt toch de moeite waard.

Deel twee

Annet en Maarten Linderts genieten van hun oude dag, nu kinderen plus kleinkinderen hun bestemming bereikten (zoals de routeplanner gemeld zou hebben) en zij dus geen hulp of advies meer vragen. Sterker nog; zij adviseren tegenwoordig Annet en Maarten, zodat deze nu naar hun kinderen luisteren. De rollen zijn omgedraaid en het is goed zo. Een nieuwe periode in ieders leven. Helaas krijgt Annet steeds meer geheugenproblemen en haar vrees dat het Alzheimer zou kunnen zijn, zorgde voor extra onzekerheid en die angst bleek niet ongegrond. Een heftige worsteling met die situatie volgde. In de eerste plaats voor Annet en Maarten maar evengoed voor de kinderen die zich machteloos voelden tot aan het eind.

Hoofdstuk 1

Francien de Rading zit in haar stoel voor het raam en kijkt enigszins jaloers naar de vlot lopende voorbijgangers die met enthousiasme van de uitbundige lentedag genieten, door aan de overkant van de weg het bospad op te gaan voor een gezonde wandeling over de Gooische heide. Had ze ook maar iemand die een eindje met haar opliep. Die zich aan wilde passen aan haar tempo, want haar benen willen niet zo best meer. Maar ja, dat hoort blijkbaar bij ouder worden. Vijfenzeventig is ze nu en ja, ze heeft altijd hard gewerkt en niet bepaald een gemakkelijk leventje gehad. Daarbij is ze de moeder van vier kinderen; grootmoeder van acht kleinkinderen en de trotse overgrootmoeder van twee achterkleinkinderen. Een zoon en een dochter wonen in verschillende landrichtingen en hebben ieder hun eigen gezin met opgroeiend kroost. Door een baan met ploegendienst moet er ook vaak in het weekend gewerkt worden, zodat ze blij zijn dat ze op een vrije zaterdag of zondag ook eens lekker rustig thuis kunnen blijven. Het resultaat is dat ze dus weinig bij haar op bezoek komen. De andere twee kinderen hebben ook zo hun eigen bezigheden. O zeker, ze heeft er alle begrip voor maar dat neemt niet weg dat ze zich vaak eenzaam voelt. Haar oudste dochter Cora, die ook weduwe is, komt dagelijks even langs maar dat is dan wel de gewoonste zaak van de wereld geworden. Zoiets noemt Francien geen bezoek. Als de anderen komen, is het meestal maar voor een paar uurtjes omdat ze bang zijn dat het anders te druk voor haar is. Ze is immers ook hartpatiënt? Maar stonden ze er dan helemaal niet bij stil, dat als zij, Francien, een weekje bij hen logeerde, ze er toch ook best tegen kon en er zelfs bijzonder van genoot? Goed, het was soms wat vermoeiend, ze is een druk gezinsleven echt een beetje ontwend maar daarom kijkt ze er wel altijd naar uit. Neem nu haar zoon Koen, haar zorgenkind. Ze heeft wat met hem afgetobd! Toen hij als vijfjarige zo ziek was dat voor zijn leven werd gevreesd. Volgens zijn zeggen ook de enige keer dat hij bij zijn moeder op schoot gezeten had met zijn hoofdje tegen haar weelderige boezem. Er lag toen een pak sneeuw van zeker een meter hoog, waardoor er voor de ambulance, de weg en ook het pad naar de voordeur gebaad moest worden.

Wat had hij het haar vaak moeilijk gemaakt, die kwajongen. Soms om wanhopig van te worden. Dat begon al toen hij na zijn operatie eindelijk weer beter was en thuiskwam uit het ziekenhuis en stiekem vijf van de gebakjes opat, welke ze van haar armoedje had gekocht om het heugelijk feit te vieren. Ze had hem anders thuisgekregen dan toen hij per ambulance werd afgevoerd, verwend als hij was door de verpleegsters die hij bijna allemaal om zijn vingertjes had gewonden. In die jaren had zij ook haar grootmoeder ter verzorging bij zich in huis genomen. Een oude wantrouwende vrouw die spiedend door haar brilletje keek, ware het niet dat ze het door haar verstrooidheid regelmatig kwijt was. Als ze dacht iets van de haar zo dierbare eigendommen plotseling te missen, werden de huisgenoten meestal van diefstal beschuldigd. Natuurlijk werd het vervolgens na ijverig zoeken, altijd wel weer ergens gevonden. Behalve die keer dat Koentje tijdens een ruzie met zijn vriendje, diens brilletje in tweeën sloeg en om het goed te maken, in een onbewaakt ogenblik Opoes bril wegnam en aan het jongetje gaf. Gezamenlijk had de familie naar het onding gezocht, maar tevergeefs. Het bleef onvindbaar tot de moeder van het bewuste vriendje ermee op de proppen kwam omdat het joch natuurlijk niet door die glazen kon kijken. Ook later toen Koen al wat ouder was, pakte goedbedoelde hulp nogal eens verkeerd uit. Zoals de fiets hij ooit behulpzaam in elkaar gezet had voor haar, zodat zij niet het hele eind naar het dorp en weer terug zou behoeven te lopen. Helaas was hij vergeten het stuur vast te zetten en toen zij met hem achterop de bocht om wilde, ging de fiets rechtdoor en belandde zij, met haar gewicht van tweehonderd pond, plat op de straat, uitgelachen door de groenteboer op de hoek. Koen die de ramp had zien aankomen was vroegtijdig van de bagagedrager gesprongen en had van schrik de benen genomen. Ja, het was een rekel en mager als brandhout. Hij zou voor zes weken naar een vakantiekolonie maar moest daar uiteindelijk drie maanden blijven. Zo kon zij weer even op adem komen. Mager was hij zelfs nog toen hij in militaire dienst moest en een meisje leerde kennen, die hij met al zijn branie niet durfde te vragen. Nadat hij eindelijk al zijn moed verzameld had en de afspraak voor een wandeling geregeld was, maakte hij van vreugde een rondedansje om een lantaarnpaal. Hij had het voor elkaar en geen blauwtje gelopen.

Na twee jaar verloofde hij zich met zijn Wendy en nog weer twee jaar later trouwden ze. Nog binnen het jaar werden Koen en Wendy de trotse ouders van een wolk van een zoon, die ze Ernst noemden en bijna twee jaar later kwam Mark. Deze leek toen nog het meest op Koen. Vooral op de kleuterleeftijd bracht dit nogal eens problemen met zich mee.

Dat had Francien goed gemerkt toen ze eens een vakantie met hen doorbracht in een zomerhuisje. De karakters van Francien en Koen, die vroeger zo vaak botsten, bleken al zo'n twintig jaar prima samen te gaan en ze had het altijd best naar haar zin bij hem en Wendy....

Maar wat zat ze haar tijd te verdromen, het begon al schemerig te worden en veel wandelaars kwamen zelfs alweer terug. Ze zal eens wat te eten gaan maken voor zichzelf. Het driftige rinkelen van een telefoon, verstoort plots de stilte in het huis. Francien schraapt haar keel, want buiten de kanarie, had ze de hele dag met niemand gesproken. Zelfs Cora was vandaag niet geweest. Ze neemt met een afwachtend: 'met mevrouw de Rading?' de hoorn op.

'Ja moe met mij, Koen! Heeft U zin om met de paasdagen bij ons te komen?' Haar hart maakt een vreugdesprongetje. 'Dat zou ik wel gezellig vinden, ja' antwoord ze enthousiast. Een weekend naar Brabant... Na wat belangstellende vragen over en weer wordt afgesproken dat Koen en Wendy haar met de wagen op zullen komen halen en natuurlijk ook weer thuisbrengen. Onder het eten verzint Francien alvast wat ze voor de 'Brabanders' mee zal brengen en wat voor kleding ze het beste in kan pakken.

Als ze de eerste paasdag na een redelijk goede nachtrust, in het voor haar toch vreemde bed en de weer andere huiselijke geluiden van bedrijvigheid, moeizaam de trap afdaald en vervolgens de eetkamer betreedt is ze verrast door de feestelijk gedekte tafel en ze geniet van de gezellige sfeer. Er staan fleurige narcissen, een schaal paasbrood, warme croissants en natuurlijk ontbreken de eieren niet en de pot thee staat op het lichtje. Wat is het fijn om met elkaar rond de tafel te zitten. Met trots kijkt ze naar haar kleinzoons, die in lengte al boven hun vader uitsteken. Terwijl Koen nu toch wel degelijk fors is. Hun moeder is zoals ze zelf vaak zegt; de kleinste thuis maar heeft wel het heft in handen. Het feestelijke gevoel behoudt Francien de hele week. Een weekend vonden ze veel te kort, want er waren al plannen gemaakt voor een dagje Antwerpen. Koen had daar speciaal voor vrij genomen.

Vol bewondering bekijkt Francien die prachtige stad met zijn middeleeuwse geveltjes, bezoekt de winkels en laat Koen de bedragen en uitgaven in Nederlandse munt omrekenen. Ze drinken koffie op een terrasje, wandelt met hen tot aan de Schelde nabij het kasteeltje, dat dienstdoet als scheepvaartmuseum, kortom; ze geniet volop! Trots is ze op zichzelf, dat ze zo'n afstand te voet heeft afgelegd.

De dag voor ze weer naar huis gaat, bezoeken ze een kwekerij in de buurt. Terwijl Francien op haar beurt wacht, maakt Koen haar attent op vijf jonge katjes, die vanaf de zolder nieuwsgierig naar beneden gluren. Francien is verrukt! Vooral van die kleine rooie met zijn blauwe oogjes. ‘Zijn ze al zes weken?’ vraagt ze hoopvol aan het meisje, wat behulpzaam naderbij komt. Deze beaamt het en klimt de ladder op om die ‘rooie’ te halen en stopt hem vervolgens in een doos. Behoedzaam neemt Francien deze van haar over. Vanuit het karton klinkt gedempt het klagelijk miauwen van het beestje. Terug in het huis van haar zoon, wordt haar aanwinst door Ernst en Mark bewondert. Ze wil het katje Flex noemen maar als Koen haar dan vraagt of het beestje dan soms Siebel van zijn achternaam heet, schiet ze in de lach en besluit het de naam van kwekerij Floor te geven. Dus wordt het ‘Floortje’.

Op de laatste avond van haar verblijf in het Brabantse, komt Koen met de vraag, of zij misschien mee op vakantie zou willen en wel naar het Zwarte Woud. In een pension natuurlijk, zodat ze over een eigen kamer met badkamer kon beschikken. Hij en Wendy waren er al eerder geweest. Blij verrast als Francien is, hoeft ze niet lang over zijn vraag na te denken. Door allerlei omstandigheden was ze nog nooit in het buitenland geweest maar over drie maanden ging ze dan toch naar het ‘erholungsgebiet’- Seewald’ ‘en ze hebben daar koeien, paarden, kippen en eigen gekweekte groenten’ zo vertelt ze eenmaal thuis zodra Cora weer op de koffie is. De bloemen, die haar oudste dochter ter verwelkoming op het tafeltje heeft gezet, vallen Francien amper op, dit tot ongenoegen van Cora. Zo vol verhalen is haar moeder over haar verblijf in Brabant en de vakantieplannen. Over hoe het haar vergaan is in de afgelopen week, was duidelijk geen enkele interesse van haar moeders kant. Ach ja; zij Cora hoort gewoon bij ’t meubilair. Enkel ter decoratie. Dat is ze inmiddels wel gewend. Het steekt haar maar het is niet anders. Ze zal er mee moeten leren leven. Het zij zo.

Hoofdstuk 2

Nu is het dan eindelijk zover! Na een bijna slapeloze snikhete nacht, vertrekken ze met de ruime stationwagen naar Duitsland en krijgen onderweg afwisselend: regen, mist en onweer. Uiteindelijk is er dan toch ook de zon. Vanaf de autobahn' hebben ze al een prachtig uitzicht op de links en rechts in het dal liggende dorpjes, als het ware uitgestrooid door een reuzenhand. De bewoners uit zo'n dorpje moesten eens weten wat voor mooi weer het een dorp verderop was, bedacht Francien.

Zonder veel haast en zonder 'stau' en met de broodnodige pauzes met koffie, komen nog steeds met stralend weer 'de Hollanders' bij het pension aan en laten zich ook daar opnieuw de koffie goed smaken. Daarna bekijken ze de mooie ruime kamers. Frau Pfeifle, de eigenares van het pension, zet de eerste avond al een heerlijke maaltijd van gemussesoepe; schnitzels met champignons en saus, salat und pommes-frites en eis-creme als dessert, op tafel. Francien geniet! Zo ook van het uitzicht op de door hagen afgeschermdde 'liegewiese' alwaar tafeltjes met tuinstoelen en banken gegroepeerd staan. Tevens zijn er enkele onder de schaduwrijke boom gezet. Dat zou een ideaal plekje voor haar zijn! Zo kon ze mooi het weggetje dat langs de helling naar beneden loopt afzien, welke weer uitkomt in het bos.

Tevreden kruipt ze die avond onder het koele dekbed. Moe van de reis en alle nieuwe indrukken, valt ze in een droomloze slaap. Als ook Ernst en Mark naar hun gezamenlijke kamer vertrekken, zijn Koen en Wendy nog als enige in de zitkamer aanwezig. De overige pensiongasten gingen al eerder weg naar een filmavond waar de 'Brabanders' na zo'n lange reis geen animo voor hadden. Herr und frau Pfeifle hebben nu alle tijd om er gezellig bij te komen zitten voor een praatje. Ze hadden het afgelopen jaar veel meegemaakt en waren door een diep dal gegaan. Het was hen opgevallen dan Koen en Wendy gebeden hadden bij de maaltijd en dus gaat het gesprek over 't geloof. Openhartig vertellen Koen en Wendy hoe zij daar over denken en ze zich in de kerk niet bepaald thuis voelen.

Herr Pfeifle vertelt dat er de volgende dag een Evangelische Gottes- dienst in de openlucht aan het meer gehouden zou worden. Koen en Wendy, zeggen daar ook wel eens bij aanwezig te willen zijn.

Na een gezamenlijk ontbijt vertrekken ze die zondagmorgen naar het meer, om de dienst bij te wonen. Francien krijgt direct een stoel aangeboden.

Er is een mannenkoor aanwezig, waarin voor Koen en Wendy verschillende bekenden meezingen. Zoals de postbode/ beheerder van het postkantoor; de garagehouder en de midgetgolfbaan eigenaar van het dorp en er zijn koperblazers. De microfoon werkt blijkbaar op een accu, want de dominee zwakt langzaam af. Aan een mast hangt een vaan met daarop een kruis.

Wendy denkt aan haar vader, die in de DDR ook een dienst aan een meer had meegemaakt, met doop door onderdompeling, terwijl aan de overkant van het water de Polizei had staan kijken maar er nadien toch niemand was opgepakt.

Ze wordt weer teruggehaald tot de werkelijkheid als het gezamenlijke ‘Onze Vader’ gebeden wordt. Schuin voor Koen zit een oude man, die in zijn enthousiasme luid en wat al te snel bidt. Blijkbaar een reden voor zijn zoon om er dwars doorheen te reageren met een:

‘Vati! Nicht so schnell’

Na de zegen keren zij allen huiswaarts. De kreupele; de lamme; de blinde en de vele geestelijk beperkten van een tehuis uit de buurt. Wat een schrill contrast, denkt Wendy wrang, met de tijd dat Jezus op aarde predikte en menig gebrekkige genezen werd. Op de terugweg spreekt ze er met Francien over. ‘Het was voor mij enigszins een desillusie moeder, vond U ook niet?’ Met een schamper: ‘Wat had je dan gedacht Wendy, wonderen? In deze tijd? Nu die gebeuren allang niet meer hoor! Als ze al ooit gebeurden. Verhalen uit de Bijbel zijn het.’ maakt Francien een eind aan dit onderwerp. Wat had zij niet vaak gebeden vroeger om hulp of om een wonder maar ze had het altijd alleen moeten klaren en overal zelf op af moeten gaan. Dat alles uiteindelijk goed kwam had ze nooit als leiding of antwoord van God gezien.

Met de woorden: ‘Moeder, ziet U daar aan de overkant van het meer, dat kleine restaurantje, half boven het water? Daar gaan we koffiedrinken’ haalt Koen Francien uit haar overpeinzingen. Koffie ja daar heeft ze wel zin in. Gezellig! ‘Ik trakteer!’ belooft ze.

Ook geniet met volle teugen van de boswandeling met zo’n twintig personen onder leiding van een boswachter. Al zijn uitleg over bomen en gewassen en het wild, kan ze niet helemaal volgen.

Wel dat die mooie Schwarzwald Hochstrasse op bevel van Hitler zo kronkelig aangelegd was om gemakkelijk hinderlagen te kunnen leggen in die bochten. Het wandeltempo kan ze door al die onderbrekingen goed bijhouden, uiteraard aan de arm van Wendy.

Tot slot komen ze bij een ‘Grill-hutte’ waar men zich te goed kan doen aan frisdrank of bier en broodjes gegrilde worst met mosterd of gekruide ketchup.

Teruggekomen in het pension gaan Francien, Koen en Wendy een uurtje rusten. Ernst en Mark geven de voorkeur aan een partijtje tennis. Om half zeven is iedereen weer present voor de maaltijd en is er elders in het dorp een filmavond.

De volgende morgen komt tijdens het koffiedrinken plotseling de overbuurvrouw van het pompstation aanrennen, drukt verwoed op de deurbel en roept naar boven: ‘Walter! Hole deine kuh von der strasse!’ De koe bleek losgebroken. Alle koeien in de wei gingen luid tekeer. Twee scharrelkippen blijken het mikpunt van de koe zijn agressie en zoeken kakelend een veilig heenkomen en met hen de weinige mensen welke zich nog op straat bevinden. De boer krijgt hem uiteindelijk met een eind hout weer onder controle en het beest gaat voor enkele dagen de stal in, waar hij zijn verdriet uit jammert. Gelukkig zitten er aan de buitenkant van de ramen rolluiken, zodat ze des nachts dat geloei niet aan hoeven horen. Francien sliep trouwens al deze vakantie-nachten prima en ze voelt zich beter dan ooit. Door de dagelijkse wandeling loopt ze nu als een kievit. Of misschien komt het wel doordat ze in een hoge-lucht-kuuroord verblijven. Zo denkt ze. Eigenlijk zou ze hier moeten kunnen wonen, dan zal ze zich waarschijnlijk altijd zo gezond voelen. Ze heeft zelfs midgetgolf gespeeld en ondanks het feit dat haar belangstelling voor de vogels en vlinders groter was dan voor het spel, nog grandioos gewonnen ook van Koen, Wendy en de jongens, terwijl die nog wel zo fanatiek hun best deden. Vrijdag is er een Schwarzwaldler Heimat-abend georganiseerd in de open lucht op de berg-alm.

Ze zitten met eens frisdrankje onder de schaduwrijke boom. Franciens lievelingsplekje. Zo kan zij haar kleinzoon zien tennissen. Ernst, wat deed die jongen zijn naam eer aan. Vanaf zijn geboorte keek hij ernstig de wereld in en overwoog zijn woorden voor hij ze uitsprak. Met goed gevolg heeft hij de middelbare school doorlopen en gaat na de zomer ontwikkelingswerk in Zambia doen. Mark gaat na de vakantie naar de tekenacademie in Amsterdam.

Hij schijnt werkelijk talent te hebben maar Amsterdam is wel erg ver van zijn woonplaats. Wat lijkt hij toch op zijn vader en niet alleen uiterlijk. Koen staat bij de paarden te kijken en Wendy ligt met gesloten ogen op de stretcher, de handen onder het hoofd. Daar komt herr Pfeile aangelopen. Een dot pruimtabak achter zijn wang en onder zijn arm een mand verse sla van zijn tuin. ‘Guten tag!

Wie gehts mit dir Omi? Schönes wetter, nicht?' waarop Francien naar zijn hartelijk goedgezigt opkijkt en stralend zegt: 'Sehr gut und sehr schön! Bist du fertig mit arbeiten?' waarop de boer een grote bonte zakdoek tevoorschijn haalt, zich het zweet afwist en antwoordt: Ich mus sofort noch erdbeeren pflucken fur der küchen. Morgen können Sie ein stuck bekommen bei kaffee.' Lachend verdwijnt hij naar de moestuin. Zo'n aardige man, denkt Francien hardop. Hoe zou die nu in de oorlog geweest zijn? Vast niet slecht. Dat kan haast niet. Er waren toch ook goeie Duitsers? Lang niet iedereen was voor Hitler, zeker niet in die kleine afgelegen dorpjes. 'Ik kan het me ook moeilijk voorstellen moeder' antwoordt Wendy terwijl ze overeind krabbelt. 'Het is hier zo mooi en vredig. Misschien komt het daar wel door.' Koen voegt zich bij hen en vraagt: 'hebben de dames zin in een ritje naar het meer? Dan kunnen we daar eens vragen of er surfplanken te huur zijn.' Mark en Ernst voelen wel wat voor actief bezig zijn op 't water. Het plan wordt met algemene stemmen goedgekeurd. Ze genieten van hun dagje aan het meer; laten zich de meegekregen belegde broodjes; eieren; tomaten en augurken goed smaken. Ook worden er wat souvenirs gekocht. Francien besluit voor Cora mooi houtsnijwerk mee te nemen, omdat die voor haar post en planten zorgt. Op het moment dat Francien op haar kamer net enkele ansichtkaarten voor familie en kennissen zit te schrijven, stapt Mark na een klop op de deur naar binnen. 'Oma heeft U zo even tijd? Ik wilde wat vragen. U heeft thuis toch een kamer over? Als ik nu met september naar Amsterdam ga, zou ik dan door de week gebruik van die kamer mogen maken? Dan hoef ik maar met één trein plus het scheelt veel reistijd, die ik dan beter kan besteden. Het is mijn bedoeling dat ik vrijdags vanuit Amsterdam rechtstreeks naar huis reis en op de maandagochtenden regelrecht naar Amsterdam reis om vervolgens in de avond weer in 't Gooi te zijn. Ik heb al met mijn ouders over dit plan gesproken en die vonden het zo'n gek idee nog niet, als U er tenminste mee akkoord gaat en het niet te druk vind, zo'n jongen over de vloer.' Besluit hij wat weifelend. 'Te druk?' vraagt Francien blij verrast. 'Mark je bent van harte welkom hoor! Zeg dat maar tegen je ouders.' Ah' fijn Oma! Dat doe ik gelijk en alvast bedankt!'

Vergeten lijken de nog onbeschreven ansichtkaarten. Ze zal weer iemand hebben om voor te zorgen, iemand die misschien wel alle dagen thee en koffie met haar drinkt, die allereerst met zijn werkstukken en verhalen bij haar zal komen. Ze zal niet meer alleen aan tafel zitten eten. Ze ziet het allemaal al voor zich, is oprecht verheugd en dat mogen ze weten ook. Haar leven heeft weer zin!

Als ze vrijdagavond wandelend de berg-alm bereiken, zien ze links en rechts gekleurde vetpotjes staan, die hun verdere pad verlichten. Er hangen lampions en er staan lange tafels met aan weerskanten evenzo lange banken. Ze zoeken een plaatsje nabij een groot knappend haardvuur, waarvan de vlammen soms hoog oplaaiden. Er speelt een jugend-kapelle en er is een groot podium aangebracht voor de Volkstanz-jugend-gruppe. Bij een kraampje kunnen hapjes en drankjes gehaald worden. Tevens treden twee houthakkers op die tegenover elkaar om en om op de maat van accordeonmuziek een boomstam doorhakken. De Zimmermans-klatsch. 't Is een prachtig gezicht. De spaanders vliegen in het rond en het kost de gespierde heren toch nog menig zweetdruppel. Vervolgens worden er driemaal twee personen op het podium gevraagd voor een wedstrijd 'boomplak afzagen' in zo min mogelijk seconden met zo'n grote slappe zaag waar aan weerskanten een handvat zit. Ook Ernst en Mark melden zich. Aangemoedigd door een steeds sneller ritme van de accordeon en door de postbode, de boswachter en vele anderen, worden ze tweede met een tijd van drieëntwintig seconden. De prijs is een fles echte Schwarz-walder brandewijn en niet te vergeten de afgezaagde houtplak. Koen fotografeert het hele gebeuren. Al voor het einde van het feest vertrekken ze weer richting pension. De terugweg wordt steeds donkerder en stiller. Het geluid van muziek en zang sterft langzaam weg.

De bedoeling is om de volgende morgen vroeg op te staan om de thuisreis te aanvaarden. De meeste spullen zijn al ingepakt. Ze spreken af de rolluiken daarom niet neer te laten maar enkel de gordijnen te sluiten, zodat ze tijdig door daglicht en buitengeluiden gewekt zullen worden. In de ochtend staat voor de allerlaatste keer een heerlijk Früh-stück voor de familie klaar. Suikerbrood; bruinbrood; gekookte eieren; melk; karnemelk; koffie en thee. Overdadig veel. Toch laten ze het zich best smaken. Vervolgens wordt de auto volgeladen en komt herr Pfeifle uit de stal, wast zijn handen en schudt allereerst die van Francien allerhartelijkst, met een: 'Gute reise Omi und alle gute !'

Daarna is de rest van de familie aan de beurt. ‘Auf wiederseh’n und gute reise!’ Ook frau Pfeifle laat zich niet onbetuigd en veegt steeds wat lastig opkomende tranen weg. Zou dat een ritueel zijn, of heeft zij een warm hart voor deze gasten en dus oprecht gemeend? Wat maakt het uit. Het geeft allen een goed gevoel en ze zullen met plezier aan deze vakantie terugdenken.

Het weer is prima en voor het allerlaatst nemen ze het mooie uitzicht in zich op. ‘Wat een prachtig land.’ verzucht Francien. ‘Jammer dat het voorbij is.’ De anderen beamen het. Koen zet de autoradio aan. De nieuwslezer meldt slecht weer aan de Bodensee. Dus is het in ’t Seewald vast ook afgelopen met de warme temperaturen. Dit maakt dat de thuisreis hen minder zwaar valt.

Hoofdstuk 3

Ongeveer een week heeft Francien nodig om thuis weer wat te wennen aan de stilte en haar eigen omgeving.

Daarna kijkt ze zijdelings en met belangstelling toe, hoe Mark met enige hulp van Koen en Wendy, de extra kamer naar zijn smaak in orde brengt. De tekenafel natuurlijk bij het raam, zodat het daglicht er op valt. Zijn onmisbare bureaustoel, stereo-installatie; natuurlijk zijn wekker en z’n verdere persoonlijke eigendommen.

Het is zijn bedoeling zichzelf te redden, zodat Francien zich niet verplicht voelt om voor haar kleinzoon te zorgen. Ook Cora komt het resultaat nog even bewonderen en merkt terloops op dat zij ook nog wel een kamer over heeft, waarop Mark antwoordt: ‘Dat weet ik toch tante, Maar U heeft dagelijks aanspraak aan Jurgen die nog thuis woont en Oma zit alle dagen in haar uppie.’ Het doet Francien deugd dat hij ook daarom aan haar gedacht heeft. Jurgen, Cora’s ongetrouwde zesentwintigjarige zoon, ging veelal zijn eigen weg en bleef natuurlijk niet iedere avond voor de gezelligheid bij zijn moeder thuis zitten. Als Mark naar Cora was gegaan had hij misschien toch met zijn neef op kunnen trekken. Iets wat hij met zijn grootmoeder niet gauw zal doen. Nu ja; ’t is maar vijf minuten lopen. Mark kan er gerust een avond naar toe als hij dat wil tenminste. Die twee jongens zijn zo verschillend van karakter... denkt Francien bij zichzelf.

Mark heeft het naar zijn zin. Eindelijk mag hij van zijn hobby zijn dagwerk maken. Goed, het eerste jaar van zijn studie, komt er fotograferen bij en etsen en schilderen plus bezoeken aan Artis en verschillende musea. Hij moet als Brabander wel even wennen aan de Amsterdamse mentaliteit, die niet slechter maar wel anders is dan in het dorp waar hij grotendeels opgroeide en Mark heeft vaak binnenpret om het soms plat Amsterdams. Natuurlijk is hij niet de enige die van buitenaf komt. Hij voelt zich eigenlijk best thuis tussen die bonte mengeling van enthousiaste jonge mensen, herkent hun motivatie en vergelijkt zijn eigen kunnen met dat van anderen.

Voor moderne kunst echter kan hij weinig animo opbrengen, al leert hij het wel begrijpen.

Grote bewondering heeft hij voor de mooie Filipijnse Sherida uit Utrecht en niet enkel voor haar werk. Dagelijks reist ze met hem mee, praat over de opleiding en over haar thuis. Ze blijkt het niet gemakkelijk te hebben. Toen ze nog maar een kleuter was overleed haar vader. Haar moeder hertrouwde enkele jaren later met een Hollander, die haar verafgode. Hun geluk duurde helaas maar kort. Haar moeder werd ernstig ziek en stierf na een lijdensweg van nog geen jaar, Sherida alleen met haar stiefvader achterlatend.

De man probeerde zijn verdriet te verdrinken en sloeg vervolgens in benevelde toestand en machteloze woede over de hem ontnomen geliefde, de hele boel kort en klein.

Dat beangstigde Sherida zozeer dat zij zich opsloot in haar kamer, zodat er van werken niet veel meer kwam. Zo raakte ze achter met haar studie en om haar te helpen nam Mark meestal de kunstgeschiedenis in de trein met haar door. Als hij in de avond een boswandeling met zijn grootmoeder maakt, zijn voetstappen aanpassend aan de hare, begint hij er over. 'Het kan toch eigenlijk niet langer zo? Ik zou haar willen helpen Oma maar ik weet nog niet precies hoe.' Francien kijkt haar kleinzoon onderzoekend aan. Wordt Mark gedreven door medelijden, verontwaardiging, of steekt er meer achter? Ze spreekt haar vragen niet uit maar antwoord: 'Je hebt gelijk Mark, dat is geen leven voor een meisje. Ze zou daar weg moeten. Ik vraag me af of zij niet bij Cora in huis zou kunnen. Morgen zal ik er eens met haar over praten.'

Met gemende gevoelens overdachten beiden deze mogelijkheid. Mark zag als zijn voordeel dat hij 's avonds ook wel eens met Sherida zou kunnen gaan wandelen. Het nadeel was misschien: Jurgen zijn neef, in haar directe omgeving.

Francien bedacht, dat als haar vermoeden bevestigd zou worden en Mark inderdaad die speciale gevoelens zou hebben voor die Sherida, zou zij Francien, die regelmatige avondwandelingen met haar kleinzoon wel kunnen vergeten en dat zou best spijtig zijn.

Cora ging akkoord met het voorstel en ontving Sherida hartelijk. Mark, die natuurlijk meegekomen was voor de eerste kennismaking, constateerde tot zijn tevredenheid dat het klikte tussen die twee. Jurgen van Son had eerst bezwaar gemaakt tegen zo'n vreemde in het huis maar bij het zien van 'die indringster die hier toch niets te zoeken had' smolt zijn ergernis weg. Hij keek zijn ogen uit en was uiterst behulpzaam met Sherida te installeren. Iets wat Mark argwanend gadesloeg. Zag hij in Jurgen een rivaal? Maar in wat voor verhouding stond hij dan tot Sherida en wat voelde hij dan precies voor haar?

In Brabant had bij hem op school een meisje gezeten waar hij ooit bijzondere belangstelling voor had en zij voor hem. Dat had hij duidelijk gemerkt, ook al werd dit nooit uitgesproken. Hij had haar nooit gevraagd. Daar ontbrak hem eenvoudig de moed voor.... Stephanie; vrolijk en met blonde krullen... Hij was haar uit het oog verloren... Sherida's uiterlijk is donker, exotisch en bijna volmaakt. Als hun blikken elkaar kruisen, wordt hij helemaal warm vanbinnen. Zelfs met gesloten ogen zou hij haar uit kunnen tekenen...

Op een zwoele nazomeravond haalt hij Sherida op voor een wandeling. Uitbundig kwinkelerende vogels verhogen het geluksgevoel. Halverwege een bospad pakt hij haar slanke hand en voelt het kloppen van het bloed in haar aderen tegen de zijne. Met diepglanzende ogen kijkt ze naar hem op. Zijn hart maakt een dwaze sprong. 'Sherida!'... Zij voelt zich zo licht alsof ze zweeft. 'Mark?'... Behoedzaam legt hij zijn arm om haar schouder en met zijn hoofd tegen de hare, wandelen ze voort door de reeds schemerig wordende avond tot Mark een bankje ontdekt waarop ze plaatsnemen. Sherida in afwachting van wat komen gaat en Mark in stilte hopen dat de moed hem niet in de schoenen zinkt. 'Kijk' wijst hij, 'Daar gaat een vleermuis' Zij volgt zijn hand met haar blik en draait zo haar gezicht in zijn richting, waarop hij haar aankijkt, teder haar hoofd tussen zijn handen neemt en haar voorzichtig op de halfgeopende mond kust. Zacht streelt hij haar haren, die geuren als de zomer, verdrinkt in haar ogen en kust haar opnieuw. Dit lijkt de hemel op aarde. Hij zou willen dat dit moment nooit voorbijging maar ze moeten terug.